

o d v j e t n i k

DAMIR GRUIĆ

Bihaćka 2A, 21000 Split * mob.: 099 3527637 * tel.: 021 542-054 * e-mail: damir@odvjetnik-gruic.hr

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

Sukoišanska 6
21 000 Split

za

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Ulica Petra Berislavića 11
10 000 Zagreb

Split, 18. srpnja 2025.

Na poslovni broj: St - 366/2022

Stečajni dužnik:

1. **Linijska nacionalna plovidba d.d. u stečaju** iz Splita, Ulica 114. brigade hrvatske vojske 10, **OIB: 52389838135** zastupana po stečajnoj upraviteljici Tea Gatternig iz Varaždina, Šemovečkih žrtava 18, OIB: 20214370352

Razlučni vjerovnici:

1. Srđan Roje iz Splita, Radmilovića 62 OIB: 11443521557
 2. Miho Domaćin, U polju 5, 20 235 Orašac OIB: 29243417627
 3. Marko Dundić iz Splita, Frane Supila 8 OIB: 02446565980
 4. Ivan Boban iz Splita, Put Brodarice 5 OIB: 42480724096
 5. Hrvoje Dražić iz Splita, Stinica 41 OIB: 62297450486
 6. Ante Bralić iz Kaštel Lukšića, Sinokoše 14 OIB: 79456683104
- dalje u tekstu svi zajedno kao razlučni vjerovnicu, svi zastupani po punomoćniku Damiru Gruiću, odvjetniku iz Splita, Bihaćka 2a, OIB: 26244852054

Ž A L B A

razlučnih vjerovnika, zastupanih po punomoćniku Damiru Gruiću, odvjetniku iz Splita **protiv Rješenja Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj St – 366/2022-174 od 14. srpnja 2025.**

punomoć u spisu

Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu, broj St–366/2022-174 od 14. srpnja 2025. određeno je da se iz iznosa kupovnine od 5.001,00 EUR koja je ostvarena prodajom

broda (katamarana) imena BIŠOVO, NIB: 15856, IMO broj: 9034195 djelomično namiruju troškovi unovčenja u iznosu od 5.001,00 EUR, dok tražbine razlučnih vjerovnika ostaju nenamirene. Točkom II. izreke tog rješenja naloženo je FINA-i da nakon pravomoćnosti istog, sa računa na koji su uplaćene jamčevine i kupovna (ID nadmetanja: 47948) isplati iznos od 5.001,00 EUR stečajnom dužniku na njegov račun naveden u izreci tog rješenja.

Protiv gore citiranog Rješenja Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj St – 366/2022-174 od 14. srpnja 2025. razlučni vjerovnici putem svog punomoćnika u otvorenom zakonskom roku podnose ovu žalbu zbog svih žalbenih razloga iz članka 353. stavka 1. Zakona o parničnom postupku (*NN broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje u tekstu ZPP*), a koji se supsidijarno primjenjuje temeljem odredbe članka 10. Stečajnog zakona (*NN broj 71/15, 104/17, 36/22 i 27/24; dalje u tekstu: SZ*).

I. Gore citirano pobijano rješenje o namirenju prvostupanjski sud je donio pozivom na odredbe članka 125. stavka 1. Ovršnog zakona (*NN 112/12, 25/13, 94/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22 i 6/24; dalje u tekstu OZ*) broj koji se u ovom postupku primjenjuje na temelju članka 247. stavka 1. SZ-a, a kojim je propisano da o namirenju ovrhovoditelja i drugih osoba kojima pripada pravo na namirenje sud odlučuje rješenjem nakon održanog ročišta, uzimajući u obzir podatke iz spisa i zemljišne knjige te utvrđenja na ročištu.

II. Donošenju gore citiranog rješenja o namirenju prethodio je prijedlog razlučnih vjerovnika da se njegovo donošenje odgodi dok Vrhovni sud Republike Hrvatske ne donese odluku povodom revizije koju su razlučni vjerovnici (podnositelji žalbe) i stečajni dužnik podnijeli protiv Rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Pž-4699/2024-3 od 17. prosinca 2024. u dijelu u kojem je potvrđeno Rješenje Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj St-366/2022-106 od 06. studenog 2024. (rješenje o dosudi), a podnošenje koje revizije je ovim strankama dopušteno Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Revd - 1109/2025 od 16. travnja 2025.

Prvostupanjski sud u obrazloženju gore citiranog pobijanog rješenja ukratko navodi razloge zbog kojih nije prihvatio ovaj prijedlog razlučnih vjerovnika za odgodom donošenja rješenja o namirenju, navodeći kako smatra da je stečajni postupak hitan postupak te je potrebno da se sredstva koja su ostvarena unovčenjem imovine stečajnog dužnika što prije rasporede, a odgoda takve odluke bi samo povećala troškove postupka.

Osim toga, prvostupanjski sud zaključuje da donošenjem gore citiranog rješenja o namirenju, ne može nastati nikakva šteta za sudionike u ovom stečajnom postupku, bez obzira kakva god bude odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske o podnesenoj reviziji.

III. Iako je točno da u strogo formalnom smislu, odredbe SZ-a i OZ-a nigdje izrijeком ne daju mogućnost da se odgodi namirenje vjerovnika i troškova postupka, dok Vrhovni sud Republike Hrvatske ne odluči o osnovanosti revizije (kao izvanrednog pravnog lijeka) koja je podnesena protiv pravomoćnog rješenja o dosudi (kao sudske odluke koja predstavlja osnovu temeljem koje će stečajni dužnik ostvariti određenih prihod u vidu uplate novčanog iznosa na njegov račun u ovom stečajnom postupku i koji iznosi se mogu iskoristiti za namirenje troškova samog postupka i eventualno tražbina

stečajnih vjerovnika), to ne znači da je odluka prvostupanjskog suda u konkretnom slučaju pravilna i zakonita.

Naime, odbijanjem zahtjeva razlučnih vjerovnika da odgodi donošenje rješenja o namirenju u ovoj pravnoj stvari do odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske o podnesenoj reviziji, uz paušalnu konstataciju da nikakva šteta bilo kojem sudioniku u ovom stečajnom postupku donošenjem rješenja o namirenju ne može nastati, neovisno o odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, došlo je do povrede prava na pošteno suđenje koje se sastoji u povredi prava na obrazloženu odluku i pristup sudu.

IV. Minimalni uvjet ostvarenja načela učinkovite pravne zaštite predstavlja iznošenje dostatnih i pravno relevantnih razloga za donesenu odluku.

Ono jamči zaštitu od arbitrarnosti u odlučivanju sudova i drugih tijela javne vlasti.

Analizom obrazloženja odluke prvostupanjskog suda (*pod točkom 17.*) vidimo da ista ne sadrži niti jedan propis na temelju kojeg je sud izveo svoje pravne zaključke, kao što ne sadrži kvalitetno i uvjerljivo obrazloženje u pogledu utvrđenja ključnih činjenica (koji to konkretno troškovi postupka mogu rasti odgodom namirenja te kako je sud došao do zaključka da nema štete za sudionike postupka, ako se rješenje o namirenju donese, bez obzira na odluku o podnesenoj reviziji).

Ovakvo odlukom prvostupanjskog suda argumenti stranaka zbog kojih se tražila odgoda donošenja rješenja o namirenju, nisu uopće razmotreni (niti formalno, a kamoli sadržajno).

V. Prvostupanjski sud je u cijelosti zanemario činjenicu da u slučaju ako Vrhovni sud Republike Hrvatske usvoji reviziju razlučnih vjerovnika i dođe do ukidanja rješenja o dosudi Trgovačkog suda u Splitu, broj St-366/2022-106 od 06. studenog 2024., **iznos koji je ostvaren prodajom te imovine stečajnog dužnika više ne bi pripadao stečajnoj masi** i morao bi se vratiti kupcu te imovine (kao što bi se imovina koju je taj kupac kupio na dražbi, trebala vratiti u vlasništvo stečajnog dužnika).

Međutim, nakon što se iznos kupovnine raspodijeli na način koji je određen gore citiranim pobijanim rješenjem o namirenju, nema više mogućnosti za povratom tog iznosa kupcu (jer se radi o jedinim novčanim sredstvima kojima raspolaže stečajni dužnik).

Kako da kupac imovine stečajnog dužnika, u slučaju da sudska odluka (rješenje o dosudi) kojom je stekao vlasništvo nad tom imovinom bude ukinuta, vrati u stečajnu masu tu imovinu, ako mu istovremeno stečajni dužnik ne može vratiti nazad novčana sredstva koja je on uplatio za tu imovinu.

Na ovaj način, strankama je oduzeto pravo na učinkovitu pravnu zaštitu te je istovremeno doveo do situacije da eventualna pozitivna odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske povodom izjavljene revizije razlučnih vjerovnika gubi smisao (kupac ostaje u

posjedu predmetne imovine, sve dok mu ne bude izvršen povrat uplaćene kupovnine, a što neće biti moguće jer stečajni dužnik nema novca za takvu radnju).

Slijedom gore navedenog, suprotno zaključku prvostupanjskog suda, donošenjem pobijanog rješenja o namirenju prije odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske o podnesenoj reviziji razlučnih vjerovnika i stečajnog dužnika u ovom postupku i njegovom provedbom nakon pravomoćnosti, nastati će nenadoknativa šteta za vjerovnike i druge sudionike u ovom stečajnom postupku.

Razlučni vjerovnici smatraju kako je u konkretnom slučaju došlo do povrede povrede prava na pravično suđenje zajamčeno člankom 29. stavkom 1. Ustava RH i to u njegovom segmentu koji se odnosi na pravo na pristup sudu i pravo na obrazloženu odluku i s tim u vezi povrede konvencijskog prava iz odredbe članka 6. točka 1. Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda kao i članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju

VI. Zaključno, prvostupanjski sud je propustio u konkretnom slučaju provesti test razmjernosti između prava razlučnih vjerovnika na pravično suđenje u vidu prava na pristup sudu i učinkovitu pravnu zaštitu s jedne strane te prava sudionika ovog stečajnog postupka na namirenje troškova unovčenja i njihovo legitimnog očekivanja da svoje tražbine namire što je prije moguće iz iznosa dobivenih unovčenjem imovine dužnika.

VII. Slijedom gore navedenog, predlaže se da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske usvoji ovu žalbu razlučnih vjerovnika i ukine Rješenje Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj St – 366/2022-174 od 14. srpnja 2025. te vrati predmet na ponovno odlučivanje prvostupanjskom sudu.

Za razlučne vjerovnike:
Punomoćnik: